

OVER HET VOORKOMEN VAN DEROCERAS STURANYI (SIMROTH) IN NEDERLAND

Waarschijnlijk vestigde Hugh Watson (1943, J. Conchol. 22: 55) er het eerst de aandacht op, dat onder de naam Deroceras laeve (Müll.) of Agriolimax laevis (Müll.) twee soorten werden samengevat, waarvan er slechts één in Groot-Brittannië voorkomt. Quick (1960, Bull. Brit. Mus. (N.H.) Zool. 6: 175) toonde door onderzoek van materiaal van de type localiteit aan, dat de Westeuropese soort, die ook in ons land algemeen voorkomt en trouwens over bijna de gehele wereld verspreid is, de naam Deroceras laeve (Müll.) terecht draagt. Volgens Waldén (1966, Arch. Moll. 95: 63) is de juiste naam voor de andere, Middeneuropese, soort Deroceras sturanyi (Simroth). Deze tweede species is niet inheems in West-Europa, maar wijlen mr. D. Aten heeft haar destijds op een ruderaal terreintje aan de Provincialeweg te Zaandam gevonden.

Het materiaal, waarop Aten's waarnemingen gebaseerd waren, is met zijn gehele verzameling niet-mariene mollusken door mevrouw M.C. Aten-Verkade aan het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden geschonken. Exemplaren van Deroceras sturanyi in deze collectie werden te Zaandam verzameld op 30 augustus 1955, 11 november, 1 en 29 december 1956, 19 en 21 oktober en half december 1957 en 8 november 1958. Aten vertelde mij eens, dat de soort de laatste jaren niet meer op deze vindplaats voorkwam. Zij heeft er dus op zijn minst van augustus 1955 tot november 1958 stand gehouden.

Hernieuwde import in ons land is natuurlijk mogelijk. Daarom blijft het geboden de determinatie "Deroceras laeve", vooral wanneer de exemplaren van tuinen, ruderaal terreinen e.d. afkomstig zijn, op anatomische kenmerken te baseren. Naar het uiterlijk zijn de twee soorten namelijk niet te scheiden.

C.O. van Regteren Altena.